

VDS0006520

znanje | [sodna praksa](#) | [višje del. in soc. sodišče](#)

Odločba: VDSS sodba Pdp 1431/2010
Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore
Datum seje senata: 04.03.2011
Področje: DELOVNO PRAVO – JAVNI USLUŽBENCI
Institut: javni uslužbenec – vojak – plača – napredovanje
Zveza: ZJU člen 195, 196 Pravilnik o napredovanju zaposlenih v državni upravi člen 31. a.

JEDRO:

V tožnikovem primeru ni možno govoriti o razporeditvi na drugo delovno mesto (oz. drugo formacijsko dolžnost), temveč gre (zaradi spremembe v sami formaciji) za razporeditev na isto formacijsko dolžnost, ki pa je po spremembi formacije le drugače poimenovana in višje vrednotena, navedeno dejstvo pa ne more iti v škodo tožnika. Ker dejansko ni šlo za razporeditev na drugo delovno mesto, temveč le za prevrednotenje istega delovnega mesta (oz. iste formacijske dolžnosti), je bila tožena stranka tožniku dolžna priznati vsa dosežena napredovanja.

IZREK:

Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje delno spremeni tako, da se zavrne tožbeni zahtevek:

da je tožena stranka iz naslova razlik v dodatku po Zakonu o obrambi in zaščiti obračunati dolžna tožniku obračunati od avgusta 2008 do izdaje prvostopne sodne odločbe vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov plačati tožniku neto razlike skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega petega v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila (zadnja alineja tč. 5 izreka izpodbijane sodbe)

da je tožena stranka dolžna tožniku iz naslova razlik v dodatku po 8. čl. Uredbe od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe obračunati vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plačati neto razlike skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega petega v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila (zadnja alineja tč. 6 izreka sodbe),

da je tožena stranka dolžna tožniku iz naslova dodatka za posebne obremenitve za čas od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe obračunati vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov plačati tožniku neto razlike skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega petega v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila (zadnja alineja tč. 7 izreka sodbe).

V preostalem se pritožba zavrne in se v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Tožnik sam nosi stroške odgovora na pritožbo.

OBRAZLOŽITEV:

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje razveljavilo odločbo tožene stranke, opr. št. ... z dne 18. 12. 2007 in št. ... z dne 21. 3. 2008 v delu določitve količnika v višini 4,40 (1. točka izreka). Odločilo je, da se toženo stranko (pravilno tožnika) s 3. 9. 2007 razporedi v plačilni razred 5,60 (prvi odstavek 2. točke izreka). Zavrnilo je, kar je tožnik zahteval več in drugače, to je, da se v celoti razveljavita odločbi iz 1. točke izreka in da se toženi stranki naloži obveznost izdaje nove odločbe (drugi odstavek 2. točke izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku obračuna razlike nadomestila v plači za čas od septembra 2007 do vključno julija 2008 v bruto zneskih, ki so navedeni v izreku ter da po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto nadomestilo plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi od v izreku navedenih datumov, od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe pa vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto nadomestilo plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 5. v mesecu za pretekli mesec (3. točka izreka). Tožni stranki je naložilo, da tožniku iz naslova razlik v dodatku za delovno dobo obračuna razliko za čas od septembra 2007 do vključno julija 2008 v bruto zneskih, navedenih v izreku ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razliko z zakonskimi zamudnimi obrestmi od v izreku navedenih datumov, za čas od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe pa vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razlike z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 5. v mesecu za pretekli mesec (4. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku iz naslova razlik v dodatku po Zakonu o obrambi in zaščiti obračuna za čas od septembra 2007 do vključno julija 2008 v izreku navedene bruto zneske ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razliko z zakonskimi zamudnimi obrestmi od v izreku navedenih datumov, za čas od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe pa vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov plača tožniku neto razlike z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 5. v mesecu za pretekli mesec (5. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku iz naslova razlik v dodatku po 8. členu Uredbe obračuna razliko za čas od septembra 2007 do vključno julija 2008 v bruto zneskih, navedenih v izreku ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razliko z zakonskimi zamudnimi obrestmi od v izreku navedenih datumov za čas od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe pa vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov plača tožniku neto razlike z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 5. v mesecu za pretekli mesec (6. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku obračuna razlike iz naslova dodatka za posebne obremenitve za čas od decembra 2007 do vključno julija 2008 v bruto zneskih, navedenih v izreku ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razliko z zakonskimi zamudnimi obrestmi od v izreku navedenih datumov, od avgusta 2008 do izdaje prvostopenjske sodbe pa vsakokratne mesečne razlike v bruto zneskih ter po odvodu davkov in prispevkov tožniku plača neto razlike z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 5. v mesecu za pretekli mesec (7. točka izreka). Odločilo je, da tožena stranka sama krije svoje stroške postopka, tožniku pa je dolžna plačati stroške v višini 1.032,78 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi (8. točka izreka).

Zoper ugodilni del navedene sodbe se tožena stranka pritožuje iz pritožbenih razlogov zmotne ugotovitve dejanskega stanja in zmotne uporabe materialnega prava. Navaja, da je zmotno stališče sodišča prve stopnje, da tožnik sploh ni bil razporejen na drugo delovno mesto, ker naj bi ves čas opravljal dolžnost iste formacijske dolžnosti pod zap. št. 96. V kolikor bi bila takšna ugotovitev pravilna, ne bi bilo nobene potrebe po izdaji akta o razporeditvi, opr. št. ... z dne 31. 8. 2007, s katerim je bil tožnik razporejen na formacijsko dolžnost bibliotekarja II – informatika. Tožnik je bil do izdaje tega akta formalno še vedno razporejen na formacijsko

dolžnost pomočnika IV – bibliotekarja v C. po formaciji št. 5009 ter je za to dolžnost tudi prejemal plačo, saj formacija C. nikoli ni bila preklicana. Okoliščina, da je tožnik v spornem obdobju ves čas opravljal ista dela in naloge na isti lokaciji, ni pomembna za rešitev tega spora, saj tožnik ne vtožuje razlike v plači zaradi dejanskega opravljanja del, ampak gre za pravno vprašanje prenašanja pridobljenih napredovanj ob razporeditvi na dolžnost, za katero je določen osnovni količnik v višini 4,40. Celo v primeru, če bi zavzeli stališče, da se mora vprašanje prenosa pridobljenih plačilnih razredov presoјati glede na dejansko opravljanje dela, ni mogoče mimo dejstva, da je formacijska dolžnost bibliotekarja III - informatika po zap. št. 96 formacija št. 6009, s spremembo formacije na podlagi odredbe dne 26. 7. 2007, prenehala obstajati. Z oblikovanjem nove formacijske dolžnosti bibliotekarja II – informatika je bilo potrebno na to dolžnost nekoga razporediti. Na novo formacijsko dolžnost je bil razporejen tožnik. Tožnik je bil tako dejansko razporejen na novo formacijsko dolžnost, ne glede na to, kakšno stališče zavzamemo: ali, da je bil na to dolžnost razporejen s formacijske dolžnosti, na kateri je bil formalno razporejen, ali, da je bil na to dolžnost razporejen s formacijske dolžnosti, ki jo je dejansko opravljal. V obeh primerih gre za razporeditev na novo formacijsko dolžnost. Predpisi, ki veljajo za pripadnika Slovenske vojske, poznajo institut „razporeditve na drugo formacijsko dolžnost“, ne poznajo pa instituta „spremembe v sami formaciji“, ki bi imel sam po sebi kakršnekoli delovno pravne posledice. V kolikor pride do spremembe v formaciji v smislu zvišanja vrednosti formacijske dolžnosti (do česar je prišlo tudi v konkretnem primeru), je v skladu z 98.a členom Zakona o obrambi (ZObr, Ur. l. RS, št.82/1994 s spremembami) potrebno na to formacijsko dolžnost nekoga razporediti, da mu pripadajo pravice in dolžnosti. Tudi tožnik je pravice iz formacijske dolžnosti bibliotekarja II – informatika pridobil z dnem, ko je bil na to formacijsko dolžnost razporejen. V spornem obdobju ni bilo mogoče na isti formacijski dolžnosti napredovati na dva načina v skladu s Pravilnikom o plačilnih razredih, če se je lahko določena formacijska dolžnost opravljala v več nazivih, kar pa ni veljajo v tožnikovem primeru. Navedeno samo dodatno potrjuje pravilnost zaključka tožene stranke, da je bil tožnik s spornim aktom razporejen na novo formacijsko dolžnost. Sodišče prve stopnje je zmotno ugotovilo, da naj bi tožnik napredoval v plačilnih razredih na dolžnostih, ki naj bi jih dejansko opravljal. Iz odločb o napredovanju v letih 2003 in 2006 izhaja, da je tožnik napredoval v plačilnih razredih ob preverjanju pogojev za napredovanje na formacijski dolžnosti pomočnika IV – bibliotekarja. Posledično je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo materialno pravo, ker ni upoštevalo določb Pravilnika o napredovanju zaposlenih v državni upravi (Ur. l. RS, št. 41/94 s spremembami, v nadaljevanju pravilnik o napredovanju). Z uveljavitvijo Zakona o javnih uslužbencih (ZJU, Ur. l. RS, št. 56/2002 s spremembami) in Uredbo notranje organizacije in sistemizacije delovnih mest in nazivih v organih javne uprave in pravosodnih organih (Uredba, Ur. l. RS, št. 58/2003 s spremembami), je bila uveljavljena nova ureditev, ki je dopuščala, da se tudi za opravljanje strokovno tehničnih nalog v formacijah določijo formacijske dolžnosti s količnikom 4,40 in 6,00. Pred začetkom uporabe ZJU to ni bilo mogoče. Pravilnik o napredovanjih se je zaradi neuveljavitve novega plačnega sistema še vedno uporabljal in navedenega dejstva ni upošteval. Zaradi navedenega je bilo potrebno sprejeti tolmačenje, da se razporeditev strokovno – tehničnih delavcev s količnikom za določitev osnovne plače 4,00 in 6,00 obravnava enako kot razporeditev na uradniška delovna mesta s količnikom 4,40 ali višjim. Takšno tolmačenje izhaja iz dejstva, da se glede napredovanja tudi pred uveljavitvijo ZJU ni delalo nobene razlike med strokovno – tehničnimi delavci in upravnimi delavci, saj se je za vse uporabljala določba 31.a člena pravilnika o napredovanju. Tako tudi tožniku ob upoštevanju 31. a in 31. b člena pravilnika o napredovanju zaradi razporeditve na formacijsko dolžnost, za katero je bil določen količnik za določitev osnovne plače v višini 4,40, ni bilo možno priznati že doseženih napredovanj na nižje vrednoteni formacijski dolžnosti. Pravilnost takšnega sklepanja izhaja tudi iz dejstva, da

je bil tožnik z razporeditvijo na dolžnost bibliotekarja II – informatika upravičen do dodatka za višje upravne delavce iz naslova nezdržljivosti ter dodatka za višje upravne delavce zaradi posebnih obremenitev in odgovornosti v skladu s prvim in drugim odstavkom 8. člena Uredbe o količnikih na določitev osnove plače in dodatkih zaposlenim v službah Vlade Republike Slovenije in upravnim organih (Ur. l. RS, št. 35/96 s spremembami, v nadaljevanju uredba o količnikih). Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo materialno pravo pri odločanju o dodatkih iz 5., 6. in 7. točke izpodbijane sodbe za čas po 1. 8. 2008. Takrat se je začel uporabljati Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 s spremembami), ki je v prvem odstavku 49.b člena določal, da se navedeni dodatki upoštevajo pri določitvi osnovnih plač. V skladu s tretjim odstavkom istega člena dodatki, ki so upoštevani pri prevedbi, ne morejo biti določeni v Kolektivni pogodbi za javni sektor (Ur. l. RS, št. 57/2008), kar dejansko pomeni, da se ti dodatki v plačnem sistemu na podlagi ZSPJS ne uporabljajo več in tožniku od 1. 8. 2008 na podlagi teh dodatkov ni nastajala nikakršna razlika v plači. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe spremeni, oziroma podredno, da ga razveljavi in zadevo v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Tožnik je v odgovoru na tožbo navedel, da je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je tožnik ves čas spornega obdobja dejansko opravljal enako delo in da je do sprememb prišlo le v nazivih njegove vsakokratne formacijske dolžnosti ter da je tožnik na tej isti formacijski dolžnosti tudi napredoval. Do manjše spremembe dolžnosti je prišlo izključno zaradi razvoja informacijske tehnologije. Tožnik je ves čas od leta 2003 dejansko opravljal enako dolžnost, to je dolžnost bibliotekarja. Bistveno je tudi, da se je ob zadnji spremembi formacije P.I, št. ... v letu 2007 povišal količnik formacijske dolžnosti bibliotekarja II – informatika, na katero je bil razporejen tožnik in sicer z namenom odprave plačnega nesorazmerja v osnovnem količniku tožnika. Delovno mesto, na katerega je bil razporejen tožnik (bibliotekar II – informatik) je bilo podcenjeno, zaradi česar je tožena stranka v letu 2007 to anomalijo odpravila z določitvijo novega osnovnega količnika 4,40, za kar se je prizadevala tudi tožniku nadrejena Z.H.R.. Tožena stranka je formacijo P. št. ... v delu, ki se nanaša na formacijsko dolžnost tožnika, spremenila izključno zato, da bi tožniku povišala osnovno plačo iz osnovnega količnika 3,60 na 4,40. Takšno spremembo formacije brez kakršnegakoli vsebinskega spreminjanja delovnih nalog oziroma dolžnosti tožnika pa ni mogoče šteti za prerazporeditev na drugo formacijsko dolžnost v smislu 31.a člena pravilnika o napredovanju. Zaradi navedenega je nepomemben pritožbeni očitek, da naj bi sodišče prve stopnje zmotno ugotovilo dejansko stanje, ko je štel, da je tožnik napredoval v plačilnih razredih ob preverjanju pogojev za napredovanje na formacijski dolžnosti pomočnik IV – bibliotekarja. Kakršnakoli drugačna interpretacija citiranega člena pravilnika o napredovanju bi predstavljalo obid predpisa na škodo delavca. Tožena stranka bi z nenehnim spreminjanjem nazivov formacijskih dolžnosti kadarkoli lahko posegla v pridobljene pravice delavcev, ki se kažejo v ohranitvi napredovanj, doseženih na prejšnjih delovnih mestih. Navedeno pa gotovo ni bil namen določbe prvega odstavka 31. a člena pravilnika o napredovanjih. Okoliščina, da je do spremembe formacije prišlo izključno iz razloga odprave plačnega nesorazmerja na delovnem mestu bibliotekarja II – informatika, tožene stranke ne opravičuje, da tožniku ob določitvi plačnega količnika ne bi upoštevala že doseženih napredovanj. Neutemeljen je pritožbeni očitek, da tožnik razlike v plači ne vtožuje zaradi dejanskega opravljanja dela, saj je tožnik ves čas postopka zatrjeval, da od leta 2003 dejansko vseskozi opravlja enako delo. Celo v primeru, če bi se sodišče prve stopnje postavilo na stališče, da je bil tožnik prerazporejen na drugo dolžnost, bi bilo potrebno upoštevati prejšnja napredovanja, ki jih je tožnik dosegel na prejšnji formacijski dolžnosti in bi bil tožnik v vsakem primeru upravičen do plačnega količnika v višini 5,60, kakor je tudi odločilo sodišče prve stopnje. Zmotno je

stališče tožene stranke, da je potrebno strokovno – tehnična delovna mesta, za katera je določen osnovni količnik 4,40 ali 6,00 smiselno obravnavati enako kot uradniška delovna mesta s takšnim količnikom. Pravilnik o napredovanjih je začel veljati 27. 7. 1994, ko je še veljala razveljavljena določba 15. člena Zakona o delavcih v državnih organih (ZDDO, Ur. l. RS, št. 15/1990), ki je taksativno naštevala višje upravne delavce. Določba 31.a člena pravilnika o napredovanjih je tako imela namen, da posebej uredi položaj tistih višjih upravnih delavcev, ki sodijo v skupino položajnih javnih uslužbencev, ki jih je takrat veljavna delovnoppravna zakonodaja obravnavala drugače kot preostale zaposlene. Med te pa tožnik ne sodi, saj nima naziva in tudi ne izvršuje javnih pooblastil. Iz določbe 31.a člena pravilnika o napredovanjih izhaja, da je upoštevanje napredovanj na novi dolžnosti odvisna od naziva, ki ga ima javni uslužbenec, ne pa od osnovnega količnika posameznega delovnega mesta, kot zmotno meni tožena stranka. Sicer pa je tožnik s predloženo strokovno literaturo izkazal, da tožena stranka strokovno tehnična delovna mesta obravnava povsem ločeno od delovnih mest, ki jih opravljajo zaposleni v upravnem delu Ministrstva za obrambo, zaradi česar ni nikakršnega razloga za enačenje uradniških delovnih mest s strokovno tehničnimi delovnimi mesti. Razen tega je potrebno kakršnokoli nejasno določbo, ki ureja pravice delavcev, vedno razlagati v korist delavcev. Pravne podlage za enako obravnavanje uradnikov in strokovno tehničnih delavcev ne more predstavljati višina njihove plače oziroma osnovnega količnika. Ni nikakršnega razumnega razloga, zakaj bi bili do upoštevanja napredovanj doseženih na prejšnjih delovnih mestih upravičeni le tisti delavci, ki opravljajo delo na delovnih mestih, za katera je določen osnovni količnik, ki je nižji 4,40. Pritožbena navedba o tem, da tožnik po 1. 8. 2008 dalje ni upravičen do razlike v dodatkih, predstavlja nedopustno novoto, ki bi jo tožena stranka morala uveljavljati že v postopku pred sodiščem prve stopnje. Tožnik predlaga, da drugostopenjsko sodišče pritožbo zavrne kot neutemeljeno in v izpodbijanem delu potrdi sodbo sodišča prve stopnje. Priglaša stroške odgovora na pritožbo.

Pritožba je delno utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na absolutne bistvene kršitve določb postopka iz 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) in na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, tudi ne tistih, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti, pravilno in popolno je ugotovilo dejansko stanje, na tako ugotovljeno dejansko stanje pa je delno zmotno uporabilo materialno pravo.

Pritožbeno sodišče uvodoma pritruje toženi stranki, da glede na sodbo Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 236/2008 z dne 10. 5. 2010, ni smiselnih razlogov, zaradi katerih bi bilo potrebno glede na določbe Pravilnika o napredovanju zaposlenih v državni upravi razporeditev strokovno – tehničnih delavcev s količnikom za določitev osnovne plače 4,40 obravnavati drugače kot razporeditev uradnikov s količnikom 4,40 ali višjim in sicer ne glede na to, da se v skladu z določbo 196. ZJU le slednji štejejo za višje upravne delavce. V prehodnih določbah je Zakon o javnih uslužbencih (ZJU, Ur. l. RS, št. 56/2002 in nadaljnji) za čas do uveljavitve Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 in nadaljnji) določil kategorije uradniških nazivov glede na količnike osnovne plače in v 196. čl. določil, da se glede pravic in obveznosti, ki jih predpisi določajo za višje upravne delavce, za slednje štejejo uradniki v nazivih od prve do šeste stopnje. Nazivom od šeste do prve stopnje ustrezajo količniki za določitev osnovne plače od 4,40 do 8,00 (195. čl. ZJU). V 2. odst. 195. čl. ZJU je bilo določeno, da se za pripadnike Slovenske vojske do začetka uporabe

ZSPJS določijo količniki za določitev osnovne plače z vladno uredbo, ob smiselni uporabi določbe 1. odst. 195. čl. ZJU. Na tak način so bila tudi za pripadnike Slovenske vojske vzpostavljena pravila, ki so sicer veljala za uradnike v smislu določb ZJU, s specifično ureditvijo poimenovanja nazivov in določitvijo količnikov za določitev osnovne plače. Tožnik je bil v letu 2007 razporejen na formacijsko dolžnost, za katero je bil določen količnik za določitev osnovne plače 4,40, kar je v smislu določb 1. odst. 195. čl. ZJU izenačeno z uradniškim nazivom šeste stopnje, ki se uvršča med višje upravne delavce. Glede na določbe Pravilnika o napredovanju, ki velja tudi za delavce na obrambnem področju, višji upravni delavci ob razporeditvi na drugo delovno mesto pri določitvi količnika za obračun plače ne zadržijo napredovanj na prejšnjem delovnem mestu, zato tudi tožnik doseženih napredovanj ne bi bil upravičen ohraniti, v kolikor bi bil dejansko razporejen na drugo delovno mesto. Vendar pa tožnik ni bil razporejen na drugo delovno mesto, zato je bil vsa napredovanja upravičen zadržati in iz navedenega razloga tudi ni bistveno ali je tožnika šteti za višjega upravnega delavca ali ne.

Iz dokaznega postopka pred sodiščem prve stopnje izhaja, da je bil tožnik z odločbo tožene stranke s šifro ... z dne 23. 4. 2003 razporejen na dolžnost „pomočnik IV bibliotekar“ (formacija stalne slovenske vojske, C. št. ...) kot civilna oseba ter razporejen v plačilni razred s količnikom 3,60. Tožnik je v maju 2003 napredoval za dva plačilna razreda, izdana mu je bila odločba ... z dne 3. 6. 2003, s katero je bil razporejen v plačilni razred s količnikom za določitev osnovne plače v višini 4,00. Po odredbi tožene stranke s šifro ... z dne 24. 5. 2004 (priloga B12/3) je pričela veljati formacija P. s št. V le tej je bil pod zap. št. 96 za formacijsko dolžnost „bibliotekar II- informatik“ določen količnik osnovne plače 3,60. Do sprememb v tej formaciji je prišlo še v istem letu (priloga B12/4), tako da se je med drugim v koloni 4 namesto „bibliotekar II“ vpisalo nov naziv formacijske dolžnosti „bibliotekar III“. Tožnik je bil z Aktom o razporeditvi z dne 10. 11. 2004 št. ... razporejen na formacijsko dolžnost „bibliotekar III- informatik“, osnovni količnik za to delovno mesto je bil 3,60. Tožnik je obdržal količnik z napredovanji, ki jih je dosegel na prejšnji formaciji. Tožnik je v septembru 2006 ponovno napredoval za dva plačilna razreda, izdana mu je bila odločba št. ... z dne 22. 11. 2006, s katero je bil razporejen v plačilni razred s količnikom za določitev osnovne plače v višini 4,40. Tožena stranka je v letu 2007 z odredbo št. ... z dne 26. 7. 2007 (priloga B13) formacijo ponovno spremenila. S to odredbo je bila na formacijski dolžnost pod zap. št. 96 spremenjena šifra dolžnosti v „bibliotekar II- informatik“, spremenil se je tudi količnik za določitev osnovne plače in sicer v 4,40. Tožnik je bil z aktom o razporeditvi št. ... z dne 31. 8. 2007 razporejen na formacijsko dolžnost pod zap. št. 96 „bibliotekar II- informatik“. Na podlagi tega akta mu je bila nato izdana odločba z dne 18.12.2007, s katero je bil od vključno 3. 9. 2007 razporejen v plačilni razred s količnikom 4,40. Iz obrazložitve odločbe je razvidno, da količnik v višini 4,40 predstavlja količnik za določitev osnovne plače, kar pomeni, da mu tožena stranka že doseženih napredovanj pri določitvi osnovne plače na tem delovnem mestu ni upoštevala.

Tožena stranka neutemeljeno izpodbija ugotovitev sodišča prve stopnje, da tožnik dejansko sploh ni bil razporejen na drugo delovno mesto, saj je ves čas opravljal dolžnost iste formacijske dolžnosti pod zap. št. 96, ki pa se je tekom let spreminjala. Iz dokaznega postopka pred sodiščem prve stopnje so jasno razvidne spremembe v formacijah, ki jih je opravljala tožena stranka, pa tudi dejstvo, da je tožnik naloge na formacijski dolžnosti pod zap. št. 96 ves čas opravljal v istih prostorih, z istimi sodelavci, z istim nadrejenim in v enakem obsegu (teh dejanskih ugotovitev tožena stranka v pritožbi niti ne izpodbija). Tožnik je na isti formacijski dolžnosti tudi napredoval in sicer nazadnje v letu 2006 na količnik 4,40 (upoštevaje osnovni količnik 3,60). Glede na navedeno je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da v

konkretnem primeru ni možno govoriti o razporeditvi na drugo delovno mesto (oz. drugo formacijsko dolžnost), temveč gre (zaradi spremembe v sami formaciji) za razporeditev na isto formacijsko dolžnost, ki pa je po spremembi formacije le drugače poimenovana in višje vrednotena, navedeno dejstvo pa ne more iti v škodo tožnika. Glede na tako ugotovljeno dejansko stanje ne pride v poštev uporaba določbe 31.a čl. Pravilnika o napredovanju zaposlenih v državni upravi in to ne glede na dejstvo ali se tožnika glede na novo določen količnik 4,40 smiselno šteje za višjega upravnega delavca ali ne. Ker dejansko ni šlo za razporeditev na drugo delovno mesto, temveč le za prevrednotenje istega delovnega mesta (oz. iste formacijske dolžnosti), je bila tožena stranka tožniku dolžna priznati vsa dosežena napredovanja. Tožena stranka v konkretnem primeru napačno enači razporeditev na drugo formacijsko dolžnost z drugačnim poimenovanjem in vrednotenjem iste formacijske dolžnosti. Tožena stranka je tožnika po spremembi formacije oz. formacijske dolžnosti pod zap. št. 96 resda formalno razporedila na „drugo formacijo“, ker je med drugim spremenila tudi naziv te formacijske dolžnosti in njeno vrednotenje, kar pa še ne pomeni, da gre dejansko tudi za drugo delovno mesto oz. drugo formacijsko dolžnost, na kateri bi bil tožnik dolžan opravljati popolnoma druga dela, v drugačnem obsegu in drugačni zahtevnosti. Kaj takega tožena stranka tekom postopka niti ni zatrjevala. Tožnik zato pravilno opozarja, da bi ob drugačnem tolmačenju tožena stranka z nenehnim spreminjanjem nazivov in vrednotenja iste formacijske dolžnosti kadarkoli lahko posegla v pridobljene pravice delavcev, ki se kažejo v ohranitvi napredovanj, doseženih na istem delovnem mestu in to kljub dejstvu, da delavec venomer opravlja delo enakega obsega in zahtevnosti. Sodišče prve stopnje je tako pravilno presodilo, da je tožnik tudi na zadnji formacijski dolžnosti „bibliotekar II- informatik“ upravičen do količnika za obračun plače, upošteva številu napredovanj, ki jih je dosegel na prejšnji (isti vendar le drugače ovrednoteni) formacijski dolžnosti.

Utemeljena pa je pritožbena navedba, da je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo materialno pravo pri odločanju o dodatkih iz 5., 6. in 7. točke izpodbijane sodbe za čas po 1. 8. 2008. S 1. 8. 2008 se je pričel uporabljati Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 s spremembami), ki v prvem odstavku 49.b člena določa, da se navedeni dodatki upoštevajo pri določitvi osnovnih plač. V skladu s tretjim odstavkom istega člena dodatki, ki so upoštevani pri prevedbi, ne morejo biti določeni v Kolektivni pogodbi za javni sektor (Ur. l. RS, št. 57/2008), kar dejansko pomeni, da se ti dodatki v plačnem sistemu na podlagi ZSPJS ne uporabljajo več. Upošteva navedeno zakonsko določbo, je pritožbeno sodišče sodbo sodišča prve stopnje spremenilo tako, da je zavrnilo tožbeni zahtevek, ki se nanaša na dodatek po Zakonu o obrambi in zaščiti, dodatek po 8. čl. Uredbe o količnikih za določitev osnovne plače in dodatkih zaposlenim v službah Vlade RS in upravnih organih in dodatek za posebne obremenitve zavrnilo za obdobje od avgusta 2008 do izdaje prvostopne sodne odločbe (zadnja alinea 5. tč., zadnja alinea 6. tč. in zadnja alinea 7. tč. izreka sodbe), za kar je imelo podlago v 5. alineji 358. čl. ZPP.

Ker ostale pritožbene navedbe za odločitev v obravnavani pravdni zadevi niso odločilnega pomena (1. odst. 360. čl. ZPP), prav tako tožena stranka ne navaja nobenih drugih pravno upoštevnih dejstev, s katerimi bi lahko omajala izpodbijani del sodbe in ker tudi niso podane kršitve, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti (2. odstavek 350. člena ZPP), je pritožbeno sodišče v preostalem pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

Tožnik sam nosi svoje stroške odgovora na pritožbo. Odgovor na pritožbo ni bistveno pripomogel k rešitvi tega individualnega delovnega spora, zato nagrade pooblaščenca za to

opravilo ni mogoče šteti za strošek, ki je bil potreben za ta spor (1. odst. 165.čl. ZPP v zvezi s 155. čl. ZPP).